

1400

פרוטוקול מספר 24/ב
מישיבת ועדת העבודה
שהתקיימה ביום ד', י"ב אדר א' תשי"ז - 13.2.57
בטעה 08.35

משתתפים:

- ע. גוברין - יו"ר
- ס. אדם
- י. אלמוגי
- ב. אידלסון
- ה. ברגר
- ב. צ. הראל
- א. וילנסקה
- א. כהן
- ח. מגורי-כהן
- י. קדמן
- ס. קלמר
- י. דיפתין
- א. רימלט
- א. שוסטק

מוזמנים:

- סר בר-ניב - היועץ המשפטי, משרד הפנים
- ד"ר לחמן - המוסד לביטוח לאומי
- סר לוין - המוסד לביטוח לאומי

סדר-היום:

חוק הביטוח הלאומי (תיקון), תשי"ז-1957

היו"ר ע. גוברין:

אני פותח את הישיבה.

אני מקדם בברכה את ח"כ אלמוגי שהיה בחו"ל בסליחות מדינית וחזר לא מוזמן.

ברצוני להודיע לחברים שקיבלתי מכתב ממר לוטן בו הוא מתנצל שלא יוכל להשתתף בישיבת היום.

סעיף 2

=====

ס. קלמר:

ביטוח לאומי איננו חסד אלא זהו תשלום עבור ביטוח. חברות הביטוח דרשו בטעתו להוציא מהחוק את העצמאיים ולהטאיר את ביטוח העצמאיים להן. מאחר שעתה אנו חושבים שהחוק יכול לכסות גם את העצמאיים - לא תתכן כל מפליה בתחולת החוק בין עצמאיים ושכירים. אני יודע שיש הבדל סנהינת אפסרויות ההוכחה, אבל חברת הביטוח צריכה לסצוא דרכים לכך, ובחוק לא צריך להיות הבדל. צריך לקבוע קנה-מידה כלשהו עבור עצמאיים, למשל: שעו"ד לא יוכל לטעון שהלך בטעה 3 בלילה כדי לעבוד על מספט סיהיה לו למחרת, ובדרך נפגע. צריך לסייג זאת לסעות-עבודה מסניימות, מיוחדות לכל סוג וסוג של עצמאיים, אבל שום הבדל אחר לא צריך להיות בין עצמאיים ובין שכירים.

ועדת העבודה
13.2.57

ס. קלמר:

סניף, כל אדם נחשב בעיני זכאי עד שלא הוכחה הסמכות. אני בטוח שלא יהיו סקרים רבים בהם יבואו עצמאיים שנפגעו שלא בתאונת-עבודה ויטענו שפגיעתם באה להם עקב תאונה בעבודה. הדין ביחס לשכירים צריך שיחול גם על העצמאיים. אלא שבמקנות צריכה החברה לקבוע סייגים לסעות שייחסבו כסעות-עבודה של עצמאיים.

הי"ר ע. גוברין:
דברי החברים בענין זה אינם נראים לי. יחד עם זאת, הנימוקים שהועלו טחייבים עיון, ואני מבקש אפוא רשות לחזור ולעייין בדבר, ולכן אדחה את ההצבעה בסעיף זה לישיבה הבאה.

לפני שאנו עוברים לסעיף הבא ברצוני להודיע לחברים שזה חודשיים שאגודת האינג'ינרים והארכיטקטים דורסת סנסמע אותם בענין חוק המהנדסים והאדריכלים. גם שהטוענה המדעית קיבלתי סני מכתבים בענין זה. הם רוצים סנסמע אותם עוד לפני הפגרה, ואזמין אותם אפוא ליום ד' הבא.

סעיף 3
=====

סר בר-ניב:
בסעיף 1 מדובר על עובד שנפגע "עקב ותוך העבודה". אצל העצמאיים נכתב בטעות "תוך כדי עיסוקו במסלח-ידו", ואני מבקש להוסיף גם כאן את המלה "עקב", כלומר: "תוך כדי ועקב עיסוקו במסלח ידו".

סעיף 3 מזכיר את סעיף 16 של החוק. סעיף 16 כולל את קטלוג האנסים המבוטחים מפני פגיעה בעבודה. זהו למעשה הסעיף המטריאלי של החוק, וברטימה הכלולה בו אנו באים עתה להוסיף גם את העובדים העצמאיים.

סעיף 3 אומר "למעט". אנו באים כאן לכלול את העצמאיים לפי דרישתם, אבל הדבר יטיל עליהם מעמסה ניכרת. עלולים אפוא להיות סוגים של עצמאיים - והמדובר בסוגים שלטיים, לא בפרטיים - שיאמרו: אין לנו צורך בביטוח הלאומי. המעמסה הכספית היא 1,5 אחוז, ובעד אחוז כזה אנו יכולים לבטח עצמנו בחברה פרטית. עסינו כך גם לגבי חוק שירות מילואים (תגמולים). החלטנו לאפשר שחרורם של סוגים מסויימים מבין העצמאיים טן החוק הזה, לאחר התייעצות בוועדת העבודה.

י. דיפתין:
האם נערך סקר לטי הכוונה בסעיף זה?

ס. קלמר:
לפי ההסבר ששמענו הסעיף הזה בא לזכות סוגי עצמאיים ולא לחייב. האם לפי סעיף זה אפשר יהיה להוציא מהחוק סוגי עצמאיים שונים גם בניגוד לרצונם?

א. רימלט:
אני מציע תיקון לסדני: במקום "סיצאו מכלל" לכתוב "שהוצאו מכלל".

הי"ר ע. גוברין:
אני מציע לקבל את הסעיף. יש רשות לחברת ביטוח לעשות קונקורנציה לביטוח הלאומי, וסוגים שונים של עצמאיים יכולים להחליט שכדאי להם לבטח עצמם בחברה פרטית. בחוק שירות מילואים יש דבר דומה לגבי הקיבוצים. אם סר העבודה ירצה מצדו-הוא להוציא סוגי עצמאיים שתחולת החוק הזה, הוא יצטרך לבוא לוועדה, והוועדה תסמע אז את נציגי כל הצדדים הנוגעים בדבר.

א.ב.

ועדת העבודה
13.2.57

מ. בר-ניב: לגבי הסקר - הדלת צריכה להיסגר פתוחה ואין מקום לסקר. שני סוגי העצמאים אשר למעשה דרשו להיכלל בחוק היו תנועת המושבים ובעלי-המלאכה. אבל היות ולא יכולנו לחוקק חוק רק בסבילם, הכנסנו את כל העצמאים, אבל צריך להסאיר אפשרות להוציא סוגים מסויימים.

י. ריפתין: ברגע שהחוק הזה מקבל, וכל עוד אין תקנות המאפשרות הוצאת סוג מסויים, הריהו מקיף אוטומטית את כל העצמאים. אם רוצים להוציאם יטהו - צריך הפרט-זמן מינימלי להיות בין איסור החוק ובין קבלת התקנות באיסור ועדת העבודה. ועדת העבודה, הדואגת לחוק זה לא רק מבחינה טכטית אלא גם מבחינה סטריאלית, צריכה לקבל דו"ח אילו סוגים מוצע להוציא מהחוק. לכן אני שואל: האם נערך סקר על אילו סוגים הסדובר?

א. סוסטק: ח"כ ריפתין צדק בענין התקנות. הדבר חשוב לא רק מבחינת הפרט הזמן בין החוק והתקנות אלא גם מבחינה סהותית. אני אני מקבל את הטענה של סקטורים סטטטי חיסוב של תועלת ירצו להיות יוצאים-סן-הכלל. זוהי קרן לביטוח לאומי, סוציאלי. גם מבין הסכירים יכלו לבוא סוגים או אף חברות-ביטוח ולטעון שהם רוצים להיות יוצאים-סן-הכלל כי לא כדאי להם. גם יאצל בנותני-העבודה לא היתה תלהבות רבה סכן שהמטלה נכנסה לענין הביטוח. אשר לחוק סירות טילואים - הקיבוצים אילום דומים לארגוני סוחרים. אולי דוקא טוב יותר סיהיה סוג מסויים של מבוטחים סאחוז הסיכון אצלם קטן יותר, ועי"כ אפשר יהיה להטפיע גם על גובה התסלומים. עכ"פ, החוק צריך לחייב את כולם.

היו"ר ע. גוברין: לדבריו של ח"כ ריפתין: אני מסכים סדרוטה תקופת זמן עד סיתפרסם החוק הזה, שבה נוכל לקבל דו"ח על סוגים טובים סירצו להוציא עצמם מהכלל.

אבל מה סטען ח"כ סוסטק הוא ההיפך הגסור ממה סאמר ח"כ ריפתין. יכול סקטור מסויים לטעון: הביטוח הלאומי, העולה לי אחר-זוחצי, אינו כדאי לי. ועדת העבודה, לאחר סתסע את נציגיו וגם את ספרד העבודה, תוכל להחליט עם לקבל את טענתם או לא. ח"כ סוסטק רוצה לנעול בפנינו את הדלת, ולטענה להבטיח את הוועדה מפני עצמה, וזאת אינני מקבל. דבר זה לא נראה לי, לא מבחינה סמלכתית ולא מבחינת האינטרס של העצמאים.

ס. קלמר: אני תוסך בהצעתו של ח"כ סוסטק. אינני מבניח חוק ססוגים סלמים של אחרים ירצו להוציא עצמם ממנו וועדת העבודה תסכים. גם כסדנו בענין הסכירים היתה לבנותני-העבודה כדאי יותר לנטח את העובדים בחברות ביטוח פרטיות, אבל לא איפסרנו להם זאת, וכפינו עליהם את החוק.

ביטוח לאומי, בניגוד לחברת ביטוח שהיא עסק פרטי, יס בו בכל זאת משהו מבחינה ציבורית, ביטוח הדדי. יכול להיות סלסיסהו זה לא כדאי, אבל לביטוח הלאומי זה כדאי.

היו"ר ע. גוברין: אבל לא הקמנו את הביטוח הלאומי כדי סיהיה כדאי לביטוח הלאומי אלא כדי סיהיה כדאי לאזרח.

ס. קלמר: איננו רוצים שקופת האוצר תצטרך להוציא מכספה סנה-סנה סיליונים לביטוח הלאומי, אלא אנו רוצים שהביטוח הלאומי יכסה את עצמו. ולכן לא יכול חלק אחד של האוכלוסיה להגיד: לי זה לא כדאי. זהו ביטוח הדדי, ואין להסאיר דלת פתוחה.

ועדת העבודה
13.2.57

ג. רימלט:

אני מהסס קצת לכפות על כל אדם ליהנות מהביטוח הלאומי. ואני שואל: האם המוסד יפנה לכל סוג וסוג ויטאל אותו האם זה כדאי לו? האם תהיה אנקסה?

ביחס לסוגי העצמאיים - לא נראית לי ההגדרה הפדללת "סוג". למסל: סוחרים זעירים. ייתכן שיהיו סוחרים אחדים שיהיו מעוניינים בביטוח הלאומי, ואחרים - לא. מרגון הסוחרים שונה במהותו מרגון פועלים, ואינני רואים בסוגי אוכלוסייה כאלה אפשרות סמיטהו - ועד כלשהו - יטען למען כולם.

היו"ר ע. גוברין:

בענין זה אין אנו יכולים לנהוג בצורה אחרת מסנוהגים לגבי שכירים. גם הסתדרות הרופאים יכולה לטעון למסל: אנו מתנגדים לביטוח הלאומי, ואילו לטענה יימצאו כ-200-300 רופאים שיהיו מעוניינים בו. אבל אנו חייבים לקבל את עמדת הסתדרות הרופאים כמייצגת את ציבור הרופאים. הוא הדין בהתאחדות הסוחרים. אין לנו כל ענין לפסול את נציגות הסוחרים בענין זה. יכולים להיות סוחרים בודדים המעוניינים בביטוח, אבל התאחדות הסוחרים כמייצגת אותם טוענת נגד, או להיפך, ואנו חייבים להסתמך על דברי ההתאחדות.

י. אלטווגי:

אני תומך בסעיף 3 כפי שהוצע. ביטח לאומי איננו עסקה מסחרית אלא הוא מוסד סוציאלי המהווה מעטפה על המדינה ונועד לעזור לאזרח. כמו כל ביטוח מבטח הביטוח הלאומי ענפים שונים. אני מסער סעיף תאונות העבודה בביטוח הלאומי הוא הסעיף החסור ביותר המהווה מעטפה ניכרת על המדינה. אם לגבי הסכירים יש אפשרויות-הוכחה ברורות - הרי לגבי העצמאיים אין אנו יודעים כיצד יפעל הדבר מבחינת המעטפה, בטעה שאפשרויות-ההוכחה קלוטות ביותר.

מבחינת האינטרס של המדינה - לא של

העצמאיים - אלמלא היתה שכבת בעלי-המלאכה והסוסיים באה לבקש זאת לאחר הסכירים, אני מטופק אם המדינה היתה צריכה - מבחינת כובד המעטפה - לכלול גם את העצמאיים בחוק. דוקא בסעיף זה של תאונות-עבודה צריכה להיות האפשרות לסדר העבודה לומר למי אין הוא יכול כרגע לעזור. בסבילי הסעיף הזה אומר לא רק לסחרר עצמאיים לפי דצונם, אלא גם לפי רצון המדינה. החוק אינו צריך לכלול את כולם אוטומטית. מסוים כך - גם מבחינת העצמאיים וגם מבחינת המדינה - אסור לנו להחיל את החוק אוטומטית, וצריך להשאיר דלת פתוחה.

מר בר-ניב:

לטאלתו של ח"כ ריפתין: הסאלה קיימת. הפתרון הוא להוסיף בסוף סעיף האומר שתקפו של החוק יתחיל חדשים מיום קבלתו בכנסת, ואז נפתרת הבעיה.

לטאלה סעורר ח"כ סוסטק: העקרונות הוא

נכון. ביטוח סוציאלי, בייחוד לפי הסיטה שלנו, אינו בפני על סלקציות, והוא ניגט מבחינת צרכי הפרט לא כפי שהפרט רואה אותם אלא כפי שהציבור רואה אותם ופתוך האיזון הכללי ולא האינדיבידואלי לפרט או לסוג. אילו היתה מתעוררת הצעה כזאת לגבי ביטוח זקנה, אלמנות וכו', לא היה בכלל מקום לסעיף כזה. לעומת זאת, בביטוח מפני פגיעה בעבודה, אל לנו לשכוח שאנו נהיה הארץ היחידה המכניסה עובדים עצמאיים לסגרת של ביטוח מפני פגיעה בעבודה. ביטוח כזה היה אמנם צרפת, אבל סם הסדור אך ורק בחקלאיים-זעירים; היה בסיון כזה בצ'כיה - אבל סם המוסג של "עובד עצמאי" עומד באור שונה לחלוטין. בידרנו זאת עם ססרד העבודה הבינלאומי.

הסאלה סתעורר היא: האם בכלל זוהי הבעיה

המעסיקה, מבחינה סוציאלית סוג עצמאיים סטויים? נניח ססוג סטויים איננו אומר לא "כן" ולא "לא", כי הבעיה בסבילו איננה אפשרות של פגיעה ונכות, למסל, הסוחרים, במידה שהיא קיימת לגבי בעל-המלאכה. הנימוק איננו רק הנימוק הכספי. כסובן, אילו לא היה הדבר עולה כסף, לא היתה כל בעיה. אבל הסאלה איננה רק כספית אלא היא קטורה באופי ענף זה או סוג סטויים.

ועדת העבודה
13.2.57

טר בר-ניב:

או, למסל, יבוא ארגון הספרים ויאמר:
אני רוצה לצאת מהחוק, ואנו נטען שאנו מסרבים להוציא. אמנם זה
עולה למפרים ביוקר, אבל אנו רואים את הסיכון שבדבר והם צריכים
להיות מבוטחים. לעומת זאת יש סוגים שאצלם לא קיים סיכון והבעיה
איננה תאונות עבודה, ולהם צריך לאפשר לצאת.

למוסד אין ענין בסעיף הזה, אלא אם
כן להביא את הסיקולים שהזכיר ח'כ אלסוגי, ויש לי היסטוריה רבים אם
המטלה תוכל ותרצה להסתמס בסיקולים אלה. הטאלה היא עקרונית: האם
יש להטיל ביטוח במקרים שב-99% בעיית סיכון כלל אינה קיימת בהם
ואין הוא מהווה בהם בעיה סוציאלית?

ד"ר לחטון:

הצעת החוק כפי שמנוסחת עתה נותנת מקום
לפירוש רחב או לפירוש מצומצם. זוהי
שאלה של סדיניות שאינני רוצה להיכנס אליה כרגע. אסר לפירוש הרחב -
אם יאפשרו לחוגים רחבים של האוכלוסיה - לסוגי הסירותים - לצאת,
סוגים שאצלם הסיכון הוא קטן - יספיע הדבר על עצם הביטוח, וכל
שאלת ההדדיות נופלת. אבל לא זו היתה כוונת החוק. הכוונה היתה
לפירוש הצר: יש חוגים שלמים של עובדים שכירים העובדים מעות אחדות
ביום בעצמאיים, למסל: אדם שהוא שכיר ועובד כסופר.

ב.ב. הראל:

אני מציע למחוק את הסעיף הזה, כסם
שהצעת למחוק את סעיף 2 וכסם שאציע
למחוק עוד כמה סעיפים בחוק הזה. אינני רוצה שיהיו מפליות בין
עצמאיים ושכירים. הרבה מהויכוחים פה הם תוצאה של אי-הבנה. מסום
שזהו בעצם ביטוח נפרד לעצמאיים ולשכירים. יהיו חשבונות מיוחדים עם
חילונים מיוחדים. למעשה אין כאן הצעה לכלול את העצמאיים בביטוח
נפגעי עבודה ביחד עם השכירים, אלא זוהי יצירת ענף חדש, נוסף,
שיכלול רק ביטוח עצמאיים. אני מתפלא מדוקא כאן רוצים באי-כוח
השכירים לקבוע טובות מיוחדות עבור העצמאיים. אין להסוות את מצב
העצמאיים בחול עם אלה שבחול. אם לא נדאג להם מבחינה סוציאלית -
יהיה מצבם דומה לזה של השכירים. אין סום נטל על המדינה בביטוח
נפגעי עבודה של השכירים. המדינה אינה מסתתפת בהוצאות. או שהכסף
חוזר למבוטח או שהוא נשאר בקופת האוצר לשם פיתוח המדינה. נעשה
מפוא דבר בלתי-נכון אם נטאיר בחוק סעיף המרסה יוצאים-מן-הכלל,
אם בהסכמתם של הנוגעים בדבר או למרות התנגדותם.

אני מציע לנסות ולמצא פתרון לאותם

עובדים שהם שכירים וגם עצמאיים. בחוק שנתקבל לפני שלוש שנים
נפלה טעות: ביהמ"ס קבע שמי שהוא שכיר ועצמאי צריך לסלם פעמיים
את הביטוח הלאומי. במסך שנתיים-שלוש אנו מחכים להצעת תיקון בענין
זה, והחוק עדיין לא תוקן. צריך למנוע היסנות אפשרות כזאת גם בחוק
זה.

א. וילנסקה:

כדי לקבוע עמדה בסעיף זה צריך להגדיר
את הטאלה של האופי הסוציאלית של העובד
העצמאי. האופי הסוציאלית של המונח "עובד עצמאי" איננו מנוגד לזה של
השכיר. העובדים העצמאיים הם חלק של העם העובד, ומצבם הכלכלי איננו
פורח, ואף הולך ורע. אינני חושבת שיש הצדקה אובייקטיבית לקבוע
שהעובד העצמאי שונה עד כדי כך מהשכיר שיש מקום להוציא אותו ממגן
הביטוח שתאונות עבודה.

סנית, לגבי חובת ההוכחה: לדעתי אין

סיבה אובייקטיבית להתייחס באי-אסון סופרז לסכבה זו. מדוע לחסוב
שדוקא הם יטענו שתאונות-עבודה קרתה להם בטעה שהתאונה לא קרתה בעבודה?
מדוע להניח שראש שחקא הם מהווים אלטנט שירטה? אני מציעה להתייחס
לסכבה זו ביתר אסון.

בענין המעמסה על המדינה: הביטוח

הרי איננו אוטומאטי. הזכות לביטוח היא קודם-כל תוצאה של העובדה
שהאזרח מסלם. אם רוצים להקל על המדינה, אפשר למצוא בנקל מקורות
אחרים כדי להקל מעל המעמסה, ולאז דוקא בחוק הביטוח. אפשר לצמצם
מסיכות טובות לחברות גדולות, ואינני חושבת שיהיה זה צודק אן סוציאלית
להוציא את העובדים העצמאיים מאפשרות ההנאה מסקבלים השכירים.

ועדת העבודה
13.2.57

א. ריסקל:

לאחר ששמעתי את ההסברים - אני מתנגד
לסעיף. אני חסיד של ביטוח-חובה על
כל חלקי האוכלוסייה. אבל אני מבין שמדינה כמו שלנו אינה יכולה לעשות
זאת בבת-אחת. אבל אין היא יכולה לפצל זאת ולעשות שני ביטוחים,
ולחביא לכך שאותו ענף-ביטוח יהיה כפול. אם הענין הוא וולונטרי -
יש כאן משהו מסוכן. בימי-הביניים צריך היה כל אדם לפעול דרך
המסגרת הקורפורטיבית שלו. אם הענין הוא וולונטרי - מה ענין כאן
לסוגי-אנשים? אם אני סוחר - מדוע עלי לסמוך על החלטת ועד
הטוחרים? אם אפשרות ההסתייכות לחוק היא וולונטרית - צריך זה
להיות ענין של כל יחיד, ולא של "סוג". אבל מאחר שאין אנו עוסקים
בביטוח וולונטרי - אני מציע שנמחק את הסעיף.

א. קוטסק:

אני מטיל ספק בכך אם הנימוקים שנתן
היועץ המספטי לביטוח הסעיף הם
הנימוקים הטכניים, עכ"פ, אין אלה הנימוקים היחידים. יכולים להיות
נימוקים פורמליים: שהמטלה והביטוח הלאומי הם יהיו מעובדיינים
להוציא סוגים שונים מתחולת החוק, ולא הסוגים עצמם יהיו מעובדיינים
בכך. תאמרו: הערובה היא ועדת העבודה. כבודה של הוועדה בטקוטה
מונח. אבל הרי אנו יודעים שאם המטלה מחליטה או תחליט להוציא מהחוק
סוג מסויים בגלל חיסובים של המסדר - ההצעה תתקבל בוועדה.

אם מספר המבוטחים בביטוח הלאומי הוא
גדול - יש אפשרויות לכל אותם החוגים ליהנות יותר מתגמולים וכו',
וזה ללא חיסוב של האינטרס של העצמאיים או של המסדר.

החוק צריך לצאת מנקודת-מוצא אחת:
הגענו לכך שאנו כוללים את העצמאיים בחוק - ואז עלינו לכלול את
כולם. לעומת זאת נותן הסעיף כפי שמוצע אפשרות בלתי-סוגבל לנהוג
עפ"י חיסובים הן של המסדר והן של העצמאיים.

הי"ר ע. גוברין:

יש לי הצעה-פסרה: במקום שכתוב "שהוצאו
בתקנות ולאחר התייעצות בוועדת העבודה
של הכנסת", שיהיה כתוב: "באישור ועדת העבודה של הכנסת". יש כבר
תקנות מסוג זה המוצאות באישור-הוועדה ולא רק עפ"י המלצתה, ואני
מציע לנהוג כן גם כאן. זה יסיר ספקות מלב החברים.

א. כהן:

אני מציע לדחות את ההצבעה בסעיף זה.

הי"ר ע. גוברין:

אני דוחה אפוא את ההצבעה בסעיף זה
לסבוע הבא.

(אחרי-כן נקמה טוב)

העיקר 4

מר בר-ניב: בסעיף 17 לחוק הקיי נקבע כי לגבי טובי מבוטחי מדינה, אשר להחסיק תקנות בקשר לביטוח שלהם, היות ובמיוחד היות בעיות טכניות מיוחדות. ברור כי העובד העצמאי מהווה אחד הטובי הללו.

הסעיף נחקבל

נעי 5

מר בר ניב: בביטוח זקנה, אלמנות ויתומות קיימי מוטל על תקופה הכשרה וארכת ביטוח, היינו החקוקה המינימלית בארץ חייב להיות מבוטח כדי לזכות בגימל, והתקופה שמוחר לו לפגור בתשלום דמי הביטוח מבלי להפסיד את הזכות. שאלות אלו אינן קיימות לגבי העובדי הכיריים, כי החוק קובע שחובה התלוי הישעל המעביד, וגם אם המעביד לא שילם איננה פוגם בזכותו של העובד. המעביד מחזיר לביטוח הלאומי לא רק אתהפיגור בדמי הביטוח, אלא גם קפיטליזציה מלאההגימלע סניחנה. גם שאלת ההכשרה אינה קיימת לגבי עובדים שכיריים, מהסיבה שהזכרתי. לגבי העובדים העצמאיים קבענו: א. העובד העצמאי חייב להודיע לביטוח הלאומי על עצם קיומו, לא רק ביום שקרחה התורה; ב. אם לא נקבע ארכת ביטוח יוכל העובד העצמאי לפגור תקופה ארוכה מאד ולא יהיה מלי יפצה את המורד במלואו ולא רק בדמי הביטוח.

ב.צ. הראל: אני מעיקלבוט כי לאחר ששלה העצמאי את התשלום הראשון, הוא זכאילהנות מגמלא במקרה של תאונה.

מר בר ניב: לעצמאיים נקבע כי התשלום יהיה רטרואקטיבי לסלטה חדשים. למעשה הרוב המכריע שלהעובדים העצמאיים מבוטחים כבר היות למחות סלטה חדשים.

ב.צ. הראל: אני מוכן לוותר על הקרדיט הזה ובלבד להיות מבוטח.

מ. קלמר: על ידי ההקלה שנקבעה לסלטה באופן רטרואקטיבי לסלטה חדשים ווללילה למעשה מן העצמאי את הזכות לקבל את הגימלא בתקופה זו. אני מציע כי הביטוח ייכנס לתוקף למחקה התשלום הראשון, ואותו יוכל האדם לסלטה כראונו, גם לפני תורו סלטה חדשים.

ב.צ. הראל: אני מציע להוסיף אחרי"ועשה את המוטל עליו כדי להרעה" - "וסילח את התשלום הראשון.

מר בר ניב: אני מוכן להסכי. למחיקת סעיף קטן (1), בתנאי שפורט יעאר סעיף קטן (2), היינו שהאיש לא יוכל לפגור יותר מסלטה חדשים (אחרת יוצא כי יוכל לפגור טעה חדשים).

עלי להעיר כי נמלה טעות דפוס ואריך להיות כתוב "ורטור" במוסד או עשה" במקום "ועשה".

א. וילנקה: אני מציעה למחוק את הסעיף הקטן (3).

מ. קלמר: שאלתי בעת הקריאה הראשונה מה יהיה דינה של בעלי מלאכה ודומיהם, העובדי לפעמים כשכירים ולפעמים כעצמאיים.

מר בר ניב: הקובץ הוא בתור מה עבד ביום שקרחה לו התאונה, הוא אריך להיות רשום גם כעצמאי.

א. כהן: האם ילטר ממחלהתחשב במקרים מיוחדים במינם כאשר האיש פיגור בתשלום יותר מ-3 חדשים מחוץ מיבות

שיחבלו על דעת השר?

ב.צ. הראל: האם היוצא המי פסל מקבל על עצמו את האחריות שלפי החוק לא יחכן ייאלמו תשלומי כפוליים?

ש.ו.ב.

א. שוסטק:

אמנם נפתרה בעיה חשובה מצד לגבי אלה הנרשמים
מיד, אך בינתיים נותרה הכבדה על עצמאיים שאינם
קיימת לגבי שכירי. ממילא קיים הגדל כי עצמאי אחראי בעצמו לתשלומיו,
צד להסנת מצרתי בתלשמי בדרך כלל ילפי קימדיבר על קינץ לפי שהן אעטלסדיים.
אם יתכנע הפקיד כי האיש באמת לא יכול היה לבצע את התלוי, אין החוק מאבחר
לסלג לו.

היו"ר ע. גוברין:

אני חושב כי אם תוקבל הצעה זו, היא תהיה לרוץ
לאנשי עצמא כי יזניחו את התשלומים. בחברות
ביטוח ארץ לשלח את הפרמיה מראש ואם לא עושים זאת אין מקבליה כלום.
כאן, לא זו בלבד שאפשר לזלזל למפרע שלשה חדשים, אלא שגוד מאיעים הצעהשפרוטה
יכול אלה המסלמית את דמי הבטוח יקיימו את אלה שאינם מסלמי. אין
שוכחים אתם לשלם: שולחים התרבות עלהתקלבות המועד, וצריך לחנך את האנשים
יזכרו שהביטוח הוא ענין צריך להחזירו.

מ. קלמר:

מאחר שעד עכשיו היה למה חדשים, אני מציע
להשאיר זאת כפי ורק לגבי התלוי הראשון לקבוע 3
חדשים.

מר בר ניב:

אשר לטמכות אשר לעלות יוצאים מן הכלל, הרי החוק
הזה בנוי הפל העקרון שאין להשיר דיסקרציה
לשר. האר. קטנה, וכל מקרה שייקרה בו יוצא מן הכלל יתפרש על ידי הצבור
שלא כדיון.

אשר לתשלומים כפוליו, תובא בקוד שבוייה בפני הוועדה הצעת תקון
לחוק הביטוח הלאומי, הכוללת טעין הפוסל תשלום כפול של ביטוח במינה
וזה עוגרית על המכשילומים...

א. כהן:

אני מתנגד לקבוע # בחוק במפורט כי מותר לפגר;
פרוש הדבר משני את החוק ובמקום 3 חדשי קובעים
6 חדשים, ומוטב לומר זאת בפרוט. אשר לפרט, הרי את יקבעו 6 חדשים יתכן
שיהיו אותם נמוקים לאזה שטיגר 6 חדשים ועוד יום, כמו לזה שאריך
היה לפגר 3 חדשים ויום, ואין לדבר סוף. אך שוקל אני בדעתי את אין
לחת אפירות לביט להוכיח בפני בית משפט, אם לא לשר, כי באמת נימוקיו
טבירים.

היו"ר ע. גוברין:

עלינו להגן על הביטוח ההדדי, ולזכור כי הביטוח של
העצמאיים הוא נפיוני. בדרך כלל הייתי בעד כל ההצעה
לאמור שניה לבית משפט, אך חושבני שאת כאן נחליט על כך, נשאיר את הדיק-
קראיה בעצמנו בידי המקיד. את תשאירו 6 חדשים זה לרעת האנשים עצמם,
למרות כוונתם הטובה, והביטוח ההדדי הזה עלול להיהרס. אין כאן ענין
קואליציוני ומופוזיציוני, אלא עלינו לדון כאילו אנו מנהלים את חברת
הביטוח ההדדי.

ה א ב ע ה

- 4 - בעד תקופה של 3 חדשים
- " " " " " " " " " " " "
- 4 - הראשון ו-6 חדשים בד"כ

א. כהן: אני רואה לטקול עוד בדעתי.

הוחלט לדחות את ההצעה לישיבה הבאה.